

Zo gaat dat

Er liepen kromme wegen
naar de zachte stroom
waar paardestaarten negen
om eendekuikens loom.

Zachtjes trekt de boot er
het dunne meertouw strak,
de koekoeksbloem pronkt er
in roze zijdeglans.

De snoek staat stil te staren
met een kwaad gezicht,
terwijl libellen zweven
o, zo sylfidelicht.

De grutto langs de oever
scharrelt tussen stenen,
de kievit poetst zijn veren,
de ooievaar toont benen.

Toen kwam de industrie
en keek naar dat vertier.
Ze reden door de velden
als een vraatzuchtig dier.

Ze handelden en tekenden
en heiden palen in,
zestien lange weken
zwoegden honderd man.

De grutto en de kievit
gingen ervandoor,
de doodsbenuwde boot
trok zijn meertouw los.

Het water van de beek
schuimde om het rad,
de snoek in zijn schuilplaats
beet zich in zijn kaak.

De stoommachines snuiven
onrustig dag en nacht
en trots heft de fabriek
zijn roetbedekte dak.

Zijn waren zijn de beste,
zijn roem gaat wijd en zijd,
de laatste winter gaf hij
zijn stichter flink profijt.

De oude kromme wegen
zijn nu geasfalteerd,
misschien was deze aanpak
wel helemaal verkeerd.

Jeppe Aakjær, 1899

© Vertaling uit het Deens Jan Baptist, 2022

Jeppe Aakjær, Deens dichter (1866-1930)